

ΤΟ ΣΚΙΑΧΤΡΟ

Είναι κάμποσος καιρός που οι διαβόλοι της γειτονιάς μου μερέφανε λιγάκι. Γιατί δύο πάνου που καθάμαστε μεις, στην άκρη του κόμου, έχουμε γειτονιά με τις πιο καροπερές φασίλιες. Και τα παιδιά μας στο καταμεσήμερο, το δειλινό και τα βράδια του καλοκαιριού μαζεύονται σά ομαρί από μελίσσια μπροστά στο σπίτι μου, κάπου απ' τη γέρικη λείκα, που σίχνει τον άπιαλό της ίσμο στη μικρή πλατεία. Και τότε νάκούσεις, μάτια μου, τι θά πει φωνή και τι θά πει σιργιλλισμα και τι θά πει βουή άτελειωτη. Κι άμ' άρχηθούνε, βιβλίο πιά δέν μπορείς νάνοιξεις και νάτι νά κλείσεις δέν μπορείς, κι άς έχης νά κοιμηθείς δέκα μερόνυχτα.

Και κάθε τόσο τα διαβολάκια πληθαίνουνε, γιατί έχουνε γονιούς γερούς, όλους ανθρώπους της δουλειάς και παπάδες, που δέ φοβούνται μήπως χαλάσει το τουάρι τους ή μήπως σουφρώσει το μούτρο τους απ' τις γέννες. Γιατί θό βλέπεις κάθε τόσο νά ξεπειυέλι κι άλωνα καινούργιοι νουτράκι απ' τις ποιούλες των σπιτιών της γειτονιάς μου, νά κορυφίξει κι αυτό το λαρυγγάκι του και νά ξεφωνίξει ίδια λαφός πιασμένος στο δόξαγο.

Ότι με το καλό, όστι με το κακό μπορεί κανείς νάν τα κάμει νά-ρωπάσουνε. "Αν πει κανένας ξένος νάν τους κάμει παρατήρηση, τον άρχινάνε στην κοροϊδία και πολλές φορές τον παίρουνε με τα λιθάκια κ' έπειτα άς πάει νάν τα πιάσει. Μόλις γυρίσεις τά γάνεις από ισοός του. Κοιθούνται σάν κνημημένα περδικόπουλα. "Αν πάλι κάθουν οι παππάδες τους πώς τα μαλλώνουνε, τότε άλλυμονο. Στα σιργιλλισματα των παιδιών ανακατεύονται οι άγοισφωνάρες των παππάδων και μπορεί κανείς νά γάσει το μυαλό του.

Άν πάνε δυοσ πολλές μέρες και οι φωνές τους δέν άκούγονται σάν και ποΐτα. Το παιγνίδι, το άτέλειωτο κνηγητό, έπαυε πιά. Οι τσίγκοι, που τους βάζανε σιμάδι με τα λιθάκια ήσυγάσανε, και μπορεί κανείς νά πει πώς ή νεκρονιά άλλαξε.

Αυτό το ξεφωνικό δέν ήξερα πώς νάν το έσηφω, γιατί υποφαινόντανε σά θάνα, και θά φασοιτιδύμωνα πολλή άν υποούσα νά ήψθω σέ ποιόν γρωσάω την ήρωγία μου. Χτέσ δυοσ που ήρθε ή πλύστοια στο σπίτι μου νά υποφάσει τα ούνα, πνε όρίσηα.

— Βρέ, δέ παλιές, κυρά-Βασιλική, πούδς τ'άγισσε κείνα τα διαβολάκια και δουδαθήκανε;

— Άλήθεια δέν το έξερεις κίσιε :

Και ή κυρά-Βασιλική, σά νάδειε νά υποφάει κανένα πλουδατο μωσικό κάθισε στο φορσίει και με σιγανή φωνή υποφ έιπε:

— Μιλάω σιγά-σιγά, γιατί φοβάμαι νά μ' άκούσουν τα παιδιά, και τότε πάλι τα ίδια άρχουμε.

Ή κυρά-Βασιλική έιγε έξη παιδάκια—του Θεού—και έιτανε πάλι γαστρομυμένη.

— "Ακου λοιπόν, υποφ λέει. Τόνε ξέρεις το Μάρο, το γιό του Μαστροαντώνη, του γείτονά μας. Κείνο το θεριό νιέ...

— Το Μάρο, της λέω. Ποιό Μάρο λές; Δέν τονέ ξέρω...

— Μπρά, παρόξενο. Τόσα χρόνια στη γειτονιά και

νά μην τον έχεις ιδωμένα. "Ας είναι δυοσ. Αυτός, ξεκολούθησε ή κυρά-Βασιλική, είναι ένας άντρονκλας ψηλός, πάνου από δυό μέτρα. Έιτανε φουρνελάς. Μαζί με τους άλλους πήγε κι αυτός σάν πλερέ και λένε μάλιστα πώς πολέμησε καλληκαρίσα. Μά ήταν άπυχος.. Στη μάχη του Σκρά, που χήμηξε σάν ήπιός, φωνάζοντας "Αέρω, μιά όβιδα έσκασε παρόκει απ' τα ποδάρια του και τα κομμάτια της τότε βρήκανε στο πρόσωπο και σάν όμο. Τόνα του μάτι χύθηκε κι άπόμεινε μιά γούδα τ όση, κατακόκκινη, που σιάζει νερό. Το αυτί του κάπηκε οδούρα κι άπόμεινε ούτιος από τη μιά μεριά. Ή δεξιά του σαγονιά γένηκε τρέμματι, νά δόντια του πέσανε και τώρα στέκει πάντα χασκίζοντας το στόμα του μιά πιθαμή, που σου κάνει τρομάρα. Κοιτά σ' όλ' αυτά ξεκλειδώθηκε το δεξί του χέρι από τον όμο, κάπηκαν οι νεύρες, κι άπόμεινε παράλυτο. Και σάν περπατεί κουνιέται το χέρι του, κι αναπηδάει σά λουρί από μαμοντόκι.

— Το άστυχιμένο...

— "Ελα νιέ... Και τι του όδωσανε λές; Τριάντα δραχμές το μήνα...

"Εδώ ή κυρά-Βασιλική σκούπισε το στήμα της με την ποδιά της και ξεκολούθησε:

— "Ας είναι. Μ' αυτόν λοιπόν, που λές, τρουάσαμε τα παιδιά. Γιατί μόλις πρωτοφάνηκε τους έιπαμε πώς ά δέν κάθουν ήσυγα θάν τα φάει, κι από τότε μαζευθήκανε.

Αυτά μοίσε ή κυρά-Βασιλική, κ' έφυγε γελάντας.

Την άλλη μέρα, καθώς έβγαίνα έσω, γάσου τη στην πόρτα. Κνηγητόσε νά υπάσει μέσα το μεγαλίτηρο γιό της, ένα μωσάκο άς όχιτό γρωσόν. Μά που νά τον κάμει καλά. "Εφεννε, πήδαε, πέτιαε τίτρος, άς που ή κυρά-Βασιλική άπελπίστηκε.

"Αξαργα δυοσ, καθώς κατέβαινα το δρόμο, την άκούω και θάνει με ά φωνή:

— Καλά, παρρέ, υποφ λέει. Τώρα σέ τρώει το σκιάγιο. Νάτος, έρχεται.

Το παιδάκι τ'άχασε και τρομασμένο έπροξε νά κρυφτεί στη βοιωμερή της φούστα.

Γνωξώ από ποιοέργεια, κι άληθινά έρχότανε ή καταστασιασμένος άνθρωπος, που τόσο ζωτανά υποφ τον έιγε παρασήσει ή κυρά-Βασιλική. "Εκείνο δυοσ που υποφκισε την καρδιά, δέν έιτανε το τέλειο σα κήτευό του, όστι ή άλληρη που σκέπαζε το πρόσωπό του άνατυγιουένου. Γιατί καθώς έρωσε νά τονέ λένε σκιάγιο, κι έιθε το παιδάκι νά τον φείγει τρομασμένο, άκούμισε λιγοπέρος σάν κοριό της λείκας και το δάκου του κολούσε απ' το μοναδικό του μάτι στη γής.

Πάρον 22(2)920

G. E.

Πλέπει κανείς μέσα στη γλωσσπλαστική δυολειά που μά καταφέρνουνε οι νέοι λογοτέχνες, μιά προσπάθεια τόσο έντονη, μιά ένέργεια τόσο γεμάτη από νού κι από καρδιά, τόσο σφόδρσο της ψυχής, που θά μπορούσε κανείς νά πη. Μέσα στη φιλολογία της άρτή, πιά πολλά πράματα έπάχουν απ' όσα μπορεί άκόμη νά φανταστούνε μερικοί άλλοι φιλόλογοι.

Φυλάξει